

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 29 kwietnia 2025 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.)

Sędziowie: sędzia NSA Jerzy Stelmasiak
sędzia del. WSA Ireneusz Dukiel

Protokolant starszy asystent sędziego Joanna Ukalska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2025 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Rzecznika Praw Obywatelskich
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 15 lutego 2021 r. sygn. akt II SA/Wa 1264/20
w sprawie ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich
na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych
z dnia 6 kwietnia 2020 r. nr DS.523.1470.2020.AZ.I
w przedmiocie umorzenia postępowania

uchyla zaskarżony wyrok oraz zaskarżoną decyzję.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Sekretarz Sądowy

Rafał Pawłowski

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt II SA/Wa 1264/20, oddalił skargę Rzecznika Praw Obywatelskich na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 kwietnia 2020 r., nr DS.523.1470.2020.AZ.I w przedmiocie umorzenia postępowania. W sprawie ustalono następujący stan faktyczny i prawny:

Rzecznik Praw Obywatelskich, pismem z dnia 9 marca 2020 r.; zażądał od Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie dotyczącej zgodności obowiązku złożenia przez sędziów i prokuratorów oświadczenia o członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu - wprowadzonego na mocy art. 1 pkt 29 oraz art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 190, dalej „Nowela z 2019 roku”) - z przepisami o ochronie danych osobowych. Rzecznik wniósł ponadto o wydanie w ramach tego postępowania - na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1781, dalej „ustawa o ochronie danych”) - postanowienia ograniczającego przetwarzanie danych osobowych osób zobowiązanych do złożenia oświadczenia o przynależności do zrzeszeń, w tym stowarzyszeń, ze szczególnym uwzględnieniem przynależności do kościołów i związków wyznaniowych oraz stowarzyszeń zrzeszających sędziów i prokuratorów, pełniących funkcje podobne do związków zawodowych, poprzez zakazanie publikacji treści tych oświadczeń w Biuletynie Informacji Publicznej, do czasu zakończenia postępowania przed organem.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, decyzją z dnia 6 kwietnia 2020 r., nr DS.523.1470.2020.AZ.I, na podstawie art. 105 § 1 K.p.a., umorzył prowadzone z urzędu postępowanie w sprawie dotyczącej naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, w związku z realizacją obowiązku składania przez sędziów i prokuratorów oświadczeń o członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu i ich upubliczniania.

Organ podał, że zgodnie z art. 88a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 365), sędzia jest obowiązany do złożenia pisemnego oświadczenia o: 1) członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu - ze wskazaniem nazwy i siedziby zrzeszenia, pełnionych funkcji oraz okresu członkostwa; 2) funkcji pełnionej w organie fundacji, nieprowadzącej działalności gospodarczej - ze wskazaniem nazwy i siedziby fundacji oraz okresu pełnienia funkcji; 3) członkostwie w partii politycznej przed powołaniem na stanowisko sędziego, a także

w okresie sprawowania urzędu przed dniem 29 grudnia 1989 r. - ze wskazaniem nazwy partii, pełnionych funkcji oraz okresu członkostwa. Zgodnie z art. 88a § 2 tej ustawy, oświadczenia, o których mowa w § 1, sędziowie składają prezesowi właściwego sądu apelacyjnego, a prezesi sądów apelacyjnych - Ministrowi Sprawiedliwości. Z kolei - zgodnie z § 3 tego przepisu - oświadczenia, o których mowa w § 1, składa się w terminie 30 dni od dnia objęcia urzędu sędziego, a także w terminie 30 dni od powstania lub ustania okoliczności, o których mowa w § 1. Zgodnie z art. 88a § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, informacje zawarte w oświadczeniach, o których mowa w § 1, są jawne i podlegają udostępnieniu w BIP, o którym mowa w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2019 r., poz. 1429 ze zm.) - nie później niż 30 dni od dnia złożenia oświadczenia uprawnionemu podmiotowi.

Organ wskazał, że podobne uregulowania zawarte są w art. 8 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2167 ze zm.), zgodnie z którym oświadczenie, o którym mowa w art. 88a ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, sędziowie wojewódzkiego sądu administracyjnego składają właściwemu prezesowi wojewódzkiego sądu administracyjnego, a prezes wojewódzkiego sądu administracyjnego i sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego - Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaś Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego - Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przepis art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych ma również zastosowanie - z mocy art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2216 ze zm.) - do sądów wojskowych, asystentów sędziów oraz ławników.

Zgodnie z art. 45 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2019 r. poz. 825 ze zm.), oświadczenie, o którym mowa w art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, sędzia Sądu Najwyższego składa Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, zaś Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego - Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zgodnie z art. 103a § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740 ze zm.) - prokurator jest obowiązany do złożenia pisemnego oświadczenia o 1) członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu - ze wskazaniem nazwy i siedziby zrzeszenia, pełnionych funkcji oraz okresu członkostwa; 2) funkcji pełnionej w organie fundacji nieprowadzącej działalności gospodarczej - ze wskazaniem nazwy i siedziby fundacji oraz okresu pełnienia funkcji; 3) członkostwie w partii politycznej przed powołaniem na stanowisko prokuratora, a także w okresie

sprawowania urzędu przed dniem 29 grudnia 1989 r. - ze wskazaniem nazwy partii, pełnionych funkcji oraz okresu członkostwa. Zgodnie z art. 103a § 2 tej ustawy - Prawo o prokuraturze, oświadczenia, o których mowa w § 1, prokuratorzy składają odpowiednio właściwemu prokuratorowi regionalnemu, prokuratorowi okręgowemu, naczelnikowi oddziałowej komisji lub naczelnikowi oddziałowego biura lustracyjnego; z kolei - zgodnie z art. 103a § 3 ustawy - Prawo o prokuraturze - prokuratorzy Prokuratury Krajowej, prokuratorzy Głównej Komisji, prokuratorzy Biura Lustracyjnego, prokuratorzy regionalni, prokuratorzy Wydziałów Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Korupcji Prokuratury Krajowej, prokuratorzy okręgowi oraz naczelnicy oddziałowych komisji i naczelnicy oddziałowych biur lustracyjnych oświadczenia, o których mowa w § 1, składają Prokuratorowi Krajowemu, a Zastępcy Prokuratora Generalnego - Prokuratorowi Generalnemu. Zgodnie z § 4 tego przepisu, oświadczenia, o których mowa w § 1, składa się w terminie 30 dni od objęcia urzędu prokuratora, a także w terminie 30 dni od powstania lub ustania okoliczności, o których mowa w § 1; natomiast - w myśl § 5 danego przepisu - informacje zawarte w oświadczeniach, o których mowa w § 1, są jawne i podlegają udostępnieniu w BIP, o którym mowa w ustawie o dostępie do informacji publicznej, nie później niż 30 dni od złożenia oświadczenia uprawnionemu podmiotowi.

Z powołanych przepisów ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, administracyjnych i wojskowych, jak również ustawy o Sądzie Najwyższym i ustawy - Prawo o prokuraturze niewątpliwie wynika i nie wymaga to interpretacji, że sformułowano w nich - pod adresem sędziów i prokuratorów - obowiązek złożenia oświadczeń o członkostwie w organizacjach w nich wymienionych (zrzeszenia, stowarzyszenia, organy fundacji nieprowadzących działalności gospodarczej, partie polityczne - przed powołaniem na stanowisko). Obowiązek ten jest jednoznaczny; podobnie termin jego wykonania. Z przepisów tych wynika też jednoznacznie obowiązek upublicznienia oświadczeń w BIP.

Jednocześnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych - Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016, str. 1 ze zm., dalej "RODO"), przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem m.in. gdy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego, ciążącego na administratorze (lit. c), a także gdy jest niezbędne do

wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi (lit. e).

Z kolei zgodnie z art. 57 ust. 1 lit. a RODO, bez uszczerbku dla innych zadań określonych na mocy danego rozporządzenia - każdy organ nadzorczy na swoim terytorium monitoruje i egzekwuje stosowanie danego rozporządzenia. Uprawnienia naprawcze - przysługujące organowi nadzorczemu w razie stwierdzenia naruszenia przepisów RODO - statuuje art. 58 ust. 2 lit. a - j tego rozporządzenia. Przepis ten przewiduje w szczególności wydawanie przez organ ostrzeżeń administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu dotyczących możliwości naruszenia przepisów rozporządzenia poprzez planowane operacje przetwarzania (lit. a); udzielanie upomnień administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia przez operacje przetwarzania (lit. b); nakazanie administratorowi lub podmiotowi przetwarzającemu dostosowania operacji przetwarzania do przepisów niniejszego rozporządzenia, a w stosownych przypadkach wskazanie sposobu i terminu (lit. d); wprowadzanie czasowego lub całkowitego ograniczenia przetwarzania, w tym zakazu przetwarzania (lit. f); zastosowanie, oprócz lub zamiast środków, o których mowa w niniejszym ustępie, administracyjnej kary pieniężnej na mocy art. 83, zależnie od okoliczności konkretnej sprawy (lit. i).

Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie danych, akt ten określa postępowanie w sprawie naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Stosownie do jej art. 60 organ prowadzi postępowanie w sprawie naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych,

Z powyższego wynika, że prowadzone przez organ postępowanie ma na celu ustalenie, czy w sprawie doszło do naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, a - w razie stwierdzenia tego naruszenia - skorzystanie z uprawnień naprawczych. Dokonywana ocena służy zatem zbadaniu zasadności skorzystania przez organ nadzorczy z uprawnień naprawczych, o których mowa w art. 58 ust. 2 RODO.

Prezes UODO mając powyższe na względzie wskazał, że kwestionowane przetwarzanie danych osobowych sędziów i prokuratorów jest wynikiem wykonania przez te osoby obowiązku jednoznacznie określonego w przepisie prawa. Przetwarzanie to ma zatem oparcie w art. 6 ust. 1 lit. c RODO. Tym samym organ nie ma podstaw do stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Powoduje to, że dalsze jego prowadzenie - ukierunkowane na ewentualne skorzystanie z uprawnień naprawczych, przewidzianych w art. 58 ust. 2 RODO - jest bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 K.p.a.

Odnosząc się do twierdzeń Rzecznika, co do niekonstytucyjności powołanych przepisów, statuujących obowiązek składania przez sędziów i prokuratorów oświadczeń o członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu i ich upubliczniania - w szczególności prawdopodobieństwa naruszenia art. 53 ust. 7 Konstytucji RP, Prezes wskazał, że w ramach kompetencji przyznanych mu art. 57 RODO, nie jest właściwy do rozstrzygnięcia tej kwestii. Zgodnie bowiem z art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), Trybunał orzeka w sprawach zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją, a zatem to Trybunał Konstytucyjny jest organem właściwym, do którego Rzecznik może skierować uwagi, zawarte w piśmie z dnia 9 marca 2020 r. Z mocy bowiem art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179 ze zm.), Rzecznik może występować do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskami w sprawach zgodności ustaw z Konstytucją; w przeciwieństwie do Rzecznika, organ właściwy w sprawach ochrony danych osobowych nie ma kompetencji do występowania z takim wnioskami do Trybunału Konstytucyjnego.

Skargę na powyższą decyzję złożył Rzecznik Praw Obywatelskich.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Powołanym wyżej wyrokiem WSA w Warszawie, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.; dalej: P.p.s.a.) uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że art. 6 ust. 1 RODO - określający, kiedy przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne - ma jednoznaczne brzmienie w tym zakresie, że wystąpienie jednej z wymienionych enumeratywnie pod lit. a-f przesłanek jest wystarczające dla legalizacji takiej czynności. Reguły dopuszczalności przetwarzania danych w myśl przesłanek wymienionych pod lit. c i e doprecyzowano dodatkowo w ust. 3. Wskazano tam, że stosowna podstawa prawna przetwarzania musi być określona przykładowo w prawie państwa członkowskiego (tak ust. 3 zd. 1 lit. b). W rozpatrywanym przypadku niespornie podstawą przetworzenia danych był obowiązujący akt normatywny (Nowela z 2019 roku), gdzie określono precyzyjnie, jakie dane, na jakich warunkach, w jakim zakresie mają być przetworzone. Zdaniem Rzecznika, wyspecjalizowany organ powinien jednak poddać kontroli także spełnienie wymagań ogólnych, określonych w ust. 3 zd. 3 w brzmieniu: "Prawo Unii lub prawo państwa

członkowskiego muszą służyć realizacji celu leżącego w interesie publicznym oraz być proporcjonalne do wyznaczonego prawnie uzasadnionego celu". Jednak wbrew zdaniu Rzecznika ani powoływane przezeń postanowienia motywów preambuły, ani też regulacje określające zadania wyspecjalizowanego organu - wyposażonego w kompetencje z mocy samego rozporządzenia - nie zawierają postanowień, z których można by wywieść kompetencję organu do oceny legalności powszechnie obowiązujących regulacji na terytorium państwa członkowskiego, gdzie realizuje swoje zadania.

WSA w Warszawie podniósł, że kompetencji do oceny przyjętych regulacji ustawowych nie mogą organy wyspecjalizowane w zakresie ochrony danych wyprowadzić z przypisania im zadań, określonych art. 57 ust. 1 RODO - m.in. ogólna kompetencja do monitorowania i egzekwowania przepisów rozporządzenia (tak: lit. a) - ani też kompetencji, wynikających z art. 58 RODO. Przepisem tym przyznano danemu organowi - w zakresie prowadzonych postępowań - określone prawa wobec administratora lub przetwarzającego dane podmiotu. Nieliczne wyjątki, gdy podmiotów tych nie wymieniono w jednostkach redakcyjnych, nie mogą być rozumiane jako statuujące szersze kompetencje dla wyspecjalizowanego organu - np. treść ust. 2 lit. f i g. Wyartykułowane w całym ust. 2 uprawnienia naprawcze, dotyczą bowiem kompetencji organu w ramach postępowań prowadzonych względem wymienionych w ust. 1 administratora bądź podmiotu przetwarzającego dane. W końcu, przywołany w skardze art. 51 RODO - określający obowiązek ustanowienia organu nadzorczego i wskazujący cele jego funkcjonowania - nie może być traktowany, jako podstawa wyinterpretowania dowolnych kompetencji, gdy służą realizacji ogólnie wskazanych zadań. Uprawnienia danego organu określił bowiem jednocześnie precyzyjnie prawodawca unijny w innych przepisach danego aktu. Dopuszczono wprowadzić wyposażenie wyspecjalizowanego organu w szersze kompetencje - na mocy regulacji stanowionych prawem krajowym. Jednakże, gdyby było to niezbędne dla realizacji zadań organu wynikających z samego RODO, niechybnie prawodawca unijny określiłby je na szczeblu danego aktu.

Nie sposób, wobec tego z przywołanych przez Rzecznika regulacji wywodzić kompetencji dla oceny przez wyspecjalizowany organ możliwości skutecznego stosowania obowiązującego prawa na terytorium określonego Państwa.

We wniosku, którego celem było zainicjowanie postępowania przed organem - Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych - Rzecznik zawarł żądanie oceny legalności przetwarzania danych, którego obowiązek wynikał wprost z obowiązujących

ustaw (okoliczność bezsporna). Rzecznik sformułował wniosek o poddanie regulacji obejmujących przetwarzanie danych, zawartych w obowiązujących w tym zakresie ustawach, kontroli pod kątem zgodności z ogólnymi regułami przetwarzania danych wynikających z przepisów RODO, przy uwzględnieniu ogólnych reguł konstytucyjnych, postanowień innych ustaw czy obowiązujących umów międzynarodowych - w tym, wiążącej wobec treści Traktatu Lizbońskiego Karty Praw Podstawowych oraz Konwencji Rzymskiej.

W kontekście wywodów Rzecznika wymaga dostrzeżenia, że wśród norm prawnych wydzielić można przepisy o charakterze:

- szczegółowym - określające precyzyjnie sposób postępowania w konkretnej sytuacji (np. obowiązek działania bądź zaniechania określonych czynności) - jak i
- ogólnym - zakreślające tylko kierunkowo zasady - nazywane w dalszej części uzasadnienia "klauzulami generalnymi".

Te ostatnie - zwłaszcza, gdy zamieszczono je w aktach wyższego rzędu (jak konstytucja, umowa międzynarodowa) - często pełnią rolę *sui generis* wytycznych dla kształtowania regulacji bardziej szczególnych - przy przyjmowaniu norm ścisłych. Cechą charakterystyczną, czy wręcz specyfiką, klauzul generalnych jest to, że - w procesie stanowienia prawa - niezbędne jest stosowne równoważenie wynikających z nich ogólnych zasad z potrzebami ochrony innych dóbr, w tym skutecznego funkcjonowania państwa - realizujących jego zadanie instytucji. Czasami wyrażają one wręcz wprost obowiązek ważenia poszczególnych racji - jak ma to miejsce w art. 6 ust. 3 zd. 3 RODO.

Kompetencja w zakresie oceny stanowionego powszechnie obowiązującego prawa i stosowania określonych środków zaradczych nie może być wywodzona z samych - powoływanych w skardze - zasad prawa UE czy zapewnienia jego skuteczności.

Co istotne, ocena taka nie mieści się w przyznanym organowi w art. 58 RODO uprawnieniom w zakresie prowadzonych postępowań. Uprawnienia wskazane w tym przepisie można ująć w kilku kategoriach, a mianowicie, uprawnienia do prowadzenia postępowań, uprawnienia naprawcze i do nakładania kar, uprawnienia do udzielania zezwoleń i uprawnienia doradcze oraz uprawnienia do zgłaszania naruszeń rozporządzenia organom wymiaru sprawiedliwości oraz do udziału w postępowaniu sądowym, w szczególności w przypadku skarg osób fizycznych, bez uszczerbku dla uprawnień organów prokuratorskich na mocy prawa państwa członkowskiego

Tymczasem, jak wynika z wniosku Rzecznika, zawarto żądanie zbadania zgodności wprowadzonego ustawowo - Nowelą z 2019 roku - obowiązku złożenia przez sędziów i prokuratorów oświadczenia o członkostwie w zrzeszeniu, w tym stowarzyszeniu.

Wobec powyższego, przedmiotem rozpoznawanej sprawy jest, czy organ był uprawniony do oceny zgodności przyjętych przez prawodawcę przepisów szczebla ustawowego z szeregiem klauzul generalnych. W ocenie Sądu I instancji, nie ma przepisów przyznających organowi właściwemu w sprawach ochrony danych osobowych kompetencji do ustalania, czy obowiązujące regulacje prawne są zgodne z klauzulami generalnymi w zakresie prawa do ochrony danych osobowych - np. w kontekście ograniczeń, jakimi objęto osoby sprawujące funkcje publiczne (sędziów i prokuratorów).

Również przepisami przyjętymi na szczeblu krajowym (w szczególności w Konstytucji RP) nie przepisano danemu wyspecjalizowanemu organowi kompetencji dla oceny stanowiących przez Parlament norm prawnych (ustaw) w kontekście ich zgodności z klauzulami generalnymi. Należy też wskazać, że danego organu nie wyposażono w kompetencję do wydawania aktów, skutkujących powstrzymaniem wykonania obowiązków wynikających z powszechnie obowiązującego prawa. W szczególności prerogatyw tego rodzaju nie sposób wywieść z art. 70 ustawy o ochronie danych. Przewidziano tam środki szczególne, stosowane jednak tylko w toku postępowania administracyjnego, które prowadzi się w polskim porządku prawnym wyłącznie w sprawach indywidualnych (tak art. 1 pkt 1 K.p.a.), zaś rozstrzyga się w nim o prawach i obowiązkach konkretnych osób czy podmiotów. W obecnym porządku prawnym żadnemu organowi nie przypisano kompetencji do prowadzenia postępowania administracyjnego w przedmiocie ogólnego nakazu wstrzymania wykonywania obowiązków, wynikających z określonego, obowiązującego aktu normatywnego. Wydane w takim postępowaniu rozstrzygnięcie nie miałoby także charakteru aktu indywidualnego.

Wobec uwag zawartych w uzasadnieniu skargi, gdzie przywołano uprawnienie Sądu (także administracyjnego) stosowania reguł konstytucyjnych wprost, należy wskazać, że kluczowym elementem rozpoznawanej sprawy jest ocena, czy konkretny, wyspecjalizowany organ był uprawniony do badania zgodności obowiązujących aktów normatywnych z klauzulami generalnymi. Postanowienia Konstytucji RP, która determinuje kompetencje organów władzy w danym zakresie, nie stanowią jednak w rozpatrywanej sprawie podstawy dla powzięcia wątpliwości, czy- w świetle jej brzmienia

- przypisano określonej organowi administracji kompetencję do badania zgodności obowiązujących przepisów z klauzulami generalnymi. Prowadzą raczej do wniosków przeciwnych.

Nie mogła być natomiast przedmiotem rozpoznawanej sprawy ocena samych, przywołanych przez Rzecznika regulacji, wprowadzonych Nowelą z 2019 roku, w świetle klauzul generalnych - zamieszczonych bezpośrednio w RODO, Konstytucji RP, czy umowach międzynarodowych. Sąd bada bowiem sprawę w jej granicach.

Tak więc organ przychylając się do wniosku Rzecznika wykroczyłby poza zakres przyznanych mu kompetencji, bowiem w obowiązującym porządku prawnym żadnego organu nie wyposażono w uprawnienie do prowadzenia postępowania administracyjnego w przedmiocie nakazu wstrzymania wykonania obowiązków wynikających z określonego aktu normatywnego, jakim w niniejszej sprawie jest Nowela z 2019 roku.

W konsekwencji organ zasadnie zastosował przepis art. 105 § 1 K.p.a. i umorzył postępowanie.

WSA w Warszawie podzielił również stanowisko organu, że - w ramach kompetencji przyznanych mu art. 57 RODO - nie jest on właściwym do rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności przepisów, wprowadzających obowiązek składania przez sędziów i prokuratorów oświadczeń o członkostwie w zrzeszeniu, w tym w stowarzyszeniu i ich upubliczniania. Zgodnie z art. 188 pkt 1 Konstytucji RP - to Trybunał Konstytucyjny upoważniono w kompetencje do oceny zgodności ustaw z Konstytucją. Zatem do niego winny być złożone przez Rzecznika uwagi, zawarte w piśmie z dnia 9 marca 2020 r. (wedle treści art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy o RPO). Ocena takiego działania przez Rzecznika jako bezcelowego, nie może być samodzielną podstawą dla wywiedzenia dodatkowych kompetencji dla organu, właściwego w sprawach ochrony danych osobowych, bądź sądu administracyjnego, badającego legalność zaskarżonego orzeczenia.

W dniu 10 maja 2021 r. skargę kasacyjną na powyższy wyrok wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie, ewentualnie przed rozstrzygnięciem sprawy przez NSA, o skierowanie na podstawie art. 267 akapit 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie:

- art. 8 ust. 2 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie, zgodnie z którym przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej, w zakresie dotyczącym zastosowania wskazanych w skardze Rzecznika naruszonych przepisów Konstytucji RP;

- art. 91 ust. 3 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie, a stanowiącym, że jeżeli to wynika z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio i ma pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawą i tym samym niezastosowanie wskazanych w skardze Rzecznika przepisów Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

- art. 91 ust. 3 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie, a stanowiącym, że jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami, w zakresie dotyczącym zastosowania wskazanych w skardze Rzecznika naruszonych przepisów RODO;

- art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji naruszenia obowiązków organu nadzorczego przez Prezesa UODO polegające na naruszeniu jego obowiązków wynikających z art. 57 ust. 1 lit. a RODO;

- art. 145 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy zaskarżona decyzja naruszyła przepisy prawa materialnego, co miało wpływ na wynik sprawy.

- art. 6 ust. 1 lit. c oraz lit. e RODO" poprzez jego błędną wykładnię;

- art. 47 Konstytucji RP, art. 7 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez ich błędną wykładnię, a przez to niezapewnienie realizacji prawa do ochrony życia prywatnego podmiotów, których praw i obowiązków dotyczyło prowadzone postępowanie;

- art. 51 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 8 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 8 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez ich błędną wykładnię, a przez to niezapewnienie realizacji prawa do ochrony danych osobowych podmiotów, których praw i obowiązków dotyczyło prowadzone postępowanie;

- art. 10 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 9 ust. 1 i 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, poprzez ich błędną wykładnię, a przez to nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie swobody w korzystaniu przez sędziów i prokuratorów z wolności sumienia i religii;

- art. 53 ust. 7 Konstytucji RP, poprzez jego błędną wykładnię, a przez to ich zobowiązanie do ujawnienia swojego światopoglądu, przekonań religijnych lub wyznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej, wskazując, że w istocie Rzecznik powiela argumentację skargi skierowanej do Sądu I instancji.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 5037/21, Naczelny Sąd Administracyjny dopuścił do udziału w postępowaniu Stowarzyszenie Sędziów Polskich IUSTITIA

W dniu 22 maja 2024 r. Prezes UODO złożył pismo procesowe, w którym, powołując się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 czerwca 2023 r. w sprawie C-204/21, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, wniósł o uwzględnienie skargi kasacyjnej Rzecznika argumentując, że wyrok TS odnoszący się wprost do zakwestionowanych przez Rzecznika przepisów krajowych będących podstawą kwestionowanego rozstrzygnięcia Prezesa UODO i jednocześnie zawierający ich ocenę pod kątem zgodności z prawem unijnym, mają istotne znaczenie prawne dla niniejszej sprawy. Zauważył, że Trybunał Sprawiedliwości w wyroku tym uznał ww. przepisy prawa krajowego za naruszające art. 7 i art. 8 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i e), art. 6 ust. 3 i art. 9 ust. 1 RODO. Tym samym, zdaniem organu, wyrok ten jako potwierdzający słuszność stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich wyrażonego w skardze kasacyjnej, nie mogą zostać pominięte przy rozpatrywaniu niniejszej sprawy. W ich świetle zasadne jest bowiem stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące naruszenia zarówno przez WSA, jak i organ art. 6 ust. 1 lit. c) i e) RODO w zw. z art. 6 ust. 3 RODO w niniejszej sprawie. Art. 6 ust. 3 RODO *in fine* stanowi, że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego muszą służyć realizacji celu leżącego w interesie publicznym oraz być proporcjonalne do wyznaczonego, prawnie uzasadnionego celu. Jak wskazał Rzecznik Praw Obywatelskich, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie ma to, że ustawodawca unijny nie poprzestał, w odniesieniu do przepisu prawa krajowego, który stanowić ma podstawę przetwarzania danych osobowych w zw. z art. 6 ust. 1 lit. c) RODO, na formalnym wymaganiu jego uchwalenia i obowiązywania. Taki przepis krajowy musi spełniać kryteria jakościowe, to jest służyć realizacji celu leżącego w interesie publicznym oraz być proporcjonalny do wyznaczonego, prawnie uzasadnionego celu. Co więcej, jak stanowi RODO, w przypadku przetwarzania, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. e) RODO, musi być ono niezbędne do wykonania

zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi. Zatem, jak zauważył Rzecznik, WSA powinien wziąć pod uwagę i zastosować wymagania jakościowe, dotyczące przede wszystkim niezbędności i proporcjonalności, wynikające z prawa Unii Europejskiej. Oparcie rozstrzygnięcia na przepisie krajowym, nie określającym celu przetwarzania danych pozyskiwanych w drodze oświadczeń o członkostwie, m.in. w zrzeszeniach czy stowarzyszeniach, w tym ich publicznego udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej, jak i okresu przechowywania udostępnionych danych, było niewystarczające.

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt III OSK 5037/21 dopuścił Fundację „Wolne Sądy” do udziału w postępowaniu w charakterze uczestnika.

We wniosku o dopuszczenie Fundacja wniosła o uwzględnienie skargi kasacyjnej Rzecznika Praw Obywatelskich dodając, że ogólny cel zmian ustawowych, stanowiących podstawę zaskarżonej przez RPO decyzji PUODO, ponieważ obowiązek nałożony przez Nowelę z 2019 r. w istocie miał na celu „zebranie” wszystkich sędziów i prokuratorów będących członkami niezależnych zrzeszeń sędziowskich, jak m.in. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”, Stowarzyszenie Sędziów Themis, czy też Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex Super Omnia” - po to aby zastraszyć sędziów, w tym również poprzez nadmierne ujawnienie ich danych prywatnych.

W dniu 24 lutego 2025 r. Fundacja Wolne Sądy złożyła wniosek o stwierdzenie występowania przesłanki z art. 5a ustawy z dnia 2002 r – Prawo o ustroju sądów administracyjnych wobec sędziego NSA Przemysława Szustakiewicza.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt III OSK 5037/21, NSA wniosek ten odrzucił jako niespełniający wymagań procesowych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że wobec tego, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z dnia 5 czerwca 2023 r. w sprawie C-204/21 orzekł w pkt 5, że Rzeczpospolita Polska przyjmując i utrzymując w mocy art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zmienionym brzmieniu, art. 45 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym w zmienionym brzmieniu i art. 8 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zmienionym brzmieniu, nakazujące złożenie przez sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i sędziów sądów administracyjnych

pisemnego oświadczenia o członkostwie w zrzeszeniu, funkcji pełnionej w organie fundacji nieprowadzącej działalności gospodarczej oraz członkostwie w partii politycznej przed powołaniem na stanowisko sędziego uchybiła prawu do poszanowania życia prywatnego i prawu do ochrony danych osobowych zagwarantowanym w art. 7 i art. 8 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE oraz w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c i e), art. 6 ust. 3 i art. 9 ust. 1 RODO, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił zawarty w skardze kasacyjnej wniosek Rzecznika o skierowanie na podstawie art. 267 akapit 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jako bezprzedmiotowy.

Zgodnie z art. 183 § 1 P.p.s.a Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, której przesłanki określone w § 2 art. 183 P.p.s.a. w rozpoznawanej sprawie nie występują.

Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawami skargi kasacyjnej wymaga prawidłowego ich określenia w samej skardze. Należy zatem wskazać konkretne przepisy prawa, którym - zdaniem skarżącego - uchybił sąd i zamieścić uzasadnienie podstawy kasacyjnej, czyli uzasadnić uchybienia zarzucane sądowi. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych polega na wykazaniu przez autora skargi kasacyjnej, że stawiane przez niego zarzuty mają usprawiedliwioną podstawę i zasługują na uwzględnienie. Uzasadniając zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię wykazać należy, że sąd mylnie zrozumiał stosowany przepis prawa, natomiast uzasadniając zarzut niewłaściwego zastosowania przepisu prawa materialnego wykazać należy, iż sąd stosując przepis popełnił błąd w subsumcji, czyli, że niewłaściwie uznał, iż stan faktyczny przyjęty w sprawie odpowiada stanowi faktycznemu zawartemu w hipotezie normy prawnej zawartej w przepisie prawa. W obu tych przypadkach autor skargi kasacyjnej wykazać musi ponadto w uzasadnieniu, jak w jego ocenie powinien być rozumiany stosowany przepis prawa, czyli jaka powinna być jego prawidłowa wykładnia bądź jak powinien być stosowany konkretny przepis prawa ze względu na stan faktyczny sprawy, a w przypadku zarzutu niezastosowania przepisu - dlaczego powinien być zastosowany. Uzasadniając zaś naruszenie przepisów postępowania wykazać należy, że uchybienie im mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarga kasacyjna nieodpowiadająca powyższym wymaganiom uniemożliwia sądowi ocenę jej zasadności.

W rozpoznawanej sprawie zarzuty skargi kasacyjnej obejmują zarówno naruszenie przepisów postępowania, jak i przepisów prawa materialnego, aczkolwiek nie określają formy naruszeń.

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegały zarzuty naruszenia przepisów postępowania, ponieważ dopiero po przesądzeniu, że wojewódzki sąd administracyjny działał w sposób prawidłowy, możliwe jest badanie zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c P.p.s.a. poprzez ich niezastosowanie.

Przypomnieć należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wielokrotnie podkreślano, że przepisy art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c P.p.s.a. mają charakter ogólny (blankietowy), wskazują one, jakie rozstrzygnięcie podejmuje sąd administracyjny w przypadku, gdy dochodzi do uchylenia zaskarżonego aktu w przypadku stwierdzenia uchybień w zakresie prawa materialnego (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a), czy też w razie naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a). Unormowania te dają zatem sądowi administracyjnemu kompetencję do podejmowania przewidzianego prawem rozstrzygnięcia.

Należy również wskazać, że art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c P.p.s.a. bez wątpienia nie były przez Sąd I instancji stosowane. Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił bowiem przepis art. 151 P.p.s.a.

W orzecznictwie ugruntowany jest również pogląd, że naruszenie powołanych wyżej przepisów nie może być samoistną podstawą skargi kasacyjnej (por. wyroki NSA z: 19 stycznia 2012 r., sygn. akt II OSK 2077/10, 4 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2387/12). Strona skarżąca kasacyjnie, chcąc powołać się na zarzut naruszenia tych przepisów, zobowiązana jest bezpośrednio powiązać omawiany zarzut z zarzutem naruszenia konkretnych przepisów, którym - jej zdaniem - sąd pierwszej instancji uchybił w toku rozpoznania sprawy. Naruszenie wymienionych przepisów jest zawsze następstwem uchybienia innym przepisom, czy to procesowym, czy też materialnym (por. wyrok NSA z 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt I OSK 1701/14). W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, tak skonstruowany i uzasadniony zarzut kasacyjny naruszenia przepisów postępowania nie mógł stanowić skutecznej podstawy dla podważenia słuszności oceny przez Sąd I instancji zaskarżonej decyzji PUODO.

Z kolei pozostałe zarzuty procesowe skargi kasacyjnej podobnie jak zarzuty naruszenia prawa materialnego oscylują faktycznie wokół obrazy przez WSA w

Warszawie art. 6 ust. 1 lit. c i e RODO poprzez niewłaściwą wykładnię ograniczającą się jedynie do przepisów ustaw prawa krajowego – bez uwzględnienia treści art. 47, art. 51, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 8, art. 9 ust. 1-2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 8 i art. 10 ust. 1 Karty Praw Podstawowych, a przez to niezapewnienie wykonania prawa do ochrony życia prywatnego, w tym również ujawnienia swego światopoglądu, przekonań religijnych lub wyznania, przez sędziów i prokuratorów.

W związku z tym wskazać należy, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt C-204/21, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, w pkt 5 wyroku orzekł, że „przyjmując i utrzymując w mocy art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zmienionym brzmieniu, art. 45 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym w zmienionym brzmieniu i art. 8 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zmienionym brzmieniu, nakazujące złożenie przez sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i sędziów sądów administracyjnych pisemnego oświadczenia o członkostwie w zrzeszeniu, funkcji pełnionej w organie fundacji nieprowadzącej działalności gospodarczej oraz członkostwie w partii politycznej przed powołaniem na stanowisko sędziego Rzeczpospolita Polska uchybiła prawu do poszanowania życia prywatnego i prawu do ochrony danych osobowych zagwarantowanym w art. 7 i art. 8 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE oraz w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c i e), art. 6 ust. 3 i art. 9 ust. 1 RODO”.

Zdaniem Trybunału po pierwsze, do art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, art. 45 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym w zmienionym brzmieniu i art. 8 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, mają zastosowanie przepisy RODO (motyw 325 wyroku). Po drugie, zbieranie i udostępnianie danych dotyczących członkostwa sędziego w partii politycznej i funkcji w niej pełnionych stanowi przetwarzanie, które może ujawnić poglądy polityczne sędziego w rozumieniu art. 9 ust. 1 RODO (motyw 346 wyroku). Po trzecie, w zakresie informacji dotyczących członkostwa sędziego w zrzeszeniu i funkcji w nim pełnionych przetwarzanie jego danych i udostępnienie w formie elektronicznej może ujawniać jego przekonania światopoglądowe lub religijne w rozumieniu art. 9 ust. 1 RODO (motyw 347 wyroku).

Reasumując Trybunał uznał, że przetwarzanie danych osobowych w zakresie ustalonym w art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, w art. 45 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym w zmienionym brzmieniu i w art. 8 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych stanowi szczególnie poważną ingerencję w określone

w art. 7-8 Karty Praw Podstawowych prawa osób, których dane osobowe są przetwarzane (motyw 378 wyroku) oraz , że ww. przepisy prawa polskiego naruszają zarówno przepisy art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i e), art. 6 ust. 3 i art. 9 ust. 1 RODO, jak i art. 7 i art. 8 ust. 1 Karty Praw Podstawowych, również w zakresie, w jakim odnoszą się one do zbierania i udostępniania w postaci elektronicznej danych osobowych dotyczących obecnego lub byłego członkostwa w zrzeszeniu lub pełnionych obecnie lub w przeszłości funkcji w takim zrzeszeniu lub w fundacji nieprowadzącej działalności gospodarczej (motyw 384 wyroku).

Mając powyższe na względzie, Naczelny Sąd Administracyjny podziela w pełni stanowisko zawarte w wyroku NSA z dnia 12 czerwca 2019 r., II GSK 5001/16, w którym podniesiono, że „wynikające z art. 260 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej zobowiązanie do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wydanego w związku ze skargą Komisji Europejskiej wniesioną zgodnie z art. 258 TFUE) stwierdzającego, że państwo członkowskie uchybiło jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów, powinno być uwzględnione przez Naczelny Sąd Administracyjny w ramach kontroli instancyjnej niezależnie od zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej”. Tak więc NSA jako również sąd europejski zobowiązany jest uwzględnić przy orzekaniu wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE w zakresie w jakim orzekł on o niezgodności krajowego aktu prawnego z prawem unijnym.

W niniejszej sprawie, wobec jednoznacznego uznania przez Trybunał Sprawiedliwości UE, że przepisy art. 88a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, art. 45 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym w zmienionym brzmieniu i art. 8 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych naruszają prawo do prywatności określone w art. 7 Karty Praw Podstawowych oraz prawo do ochrony danych osobowych statuowane w art. 8 Karty Praw Podstawowych, a także art. 6 ust. 1 ust. c i e RODO określający przesłanki legalizujące przetwarzanie danych osobowych, na które powoływał się organ, wydając zaskarżoną decyzję z dnia 6 kwietnia 2020 r., nr DS.523.1470.2020.AZ.I w przedmiocie umorzenia postępowania uznać należy, że WSA w Warszawie dokonał kontroli legalności zaskarżonej decyzji z naruszaniem przepisów RODO w zw. z przepisami Karty Praw Podstawowych. Organ bowiem bezpodstawnie umorzył postępowanie oceniając, że istnieje przesłanka legalizująca pobieranie i przetwarzanie oraz publikowanie danych o sędziach i prokuratorach w zakresie ich przynależności do partii politycznej, zrzeszeń lub fundacji.

Stwierdzając zatem, że kontrolowany wyrok nie odpowiada prawu oraz wobec dostatecznego wyjaśnienia istoty sprawy, Naczelny Sąd Administracyjny, uznał, że w świetle przedstawionych argumentów skarga kasacyjna jest zasadna, w rezultacie czego na podstawie art. 188 P.p.s.a., w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a., uchylił zaskarżony wyrok oraz zaskarżoną decyzję.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Sekretarz Sądowy

Rafał Pawłowski